

## Arrest

nr. 82 385 van 4 juni 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Garhi Ahmed Abad te Gujrat District in Pakistan. Vanaf uw geboorte had uw familie een afspraak met de familie van het oudste broer van uw moeder dat u zou trouwen met uw nicht N.(...). Tijdens jullie prille jeugd gedraagden jullie zich nog als neef en nicht, maar later, toen u dertien of veertien was, werden jullie een koppel. Jullie maakten de relatie niet publiek omdat er ondertussen een probleem was ontstaan tussen uw familie en die van haar. Uw moeder sprak niet meer met haar oudste broer. De familie van N.(...) was ondertussen rijk*

geworden en N.(...) mocht geen relatie meer met u hebben omdat u arm was. De familie van N.(...) had angst dat N.(...) zich slecht zou voelen in een arme familie. In 2005 besloten jullie toch te trouwen voor de rechtbank. Maar onderweg naar de rechtbank werden jullie in Kacheri Chack tegengehouden door haar broers. U werd bedreigd en geslagen en N.(...) werd meegenomen naar huis. Dat is de laatste keer dat u haar gezien hebt. Daarna werden uw familie en uzelf bedreigd. Door die dreiging besloot u in 2005 om Pakistan te verlaten. Via Dubai en Turkije kwam u in Cyprus terecht. U reisde met uw eigen paspoort en u had een visum voor het Turkse gedeelte van Cyprus. In Cyprus vroeg u asiel aan, maar uw aanvraag werd geweigerd. In juli 2009 werd u gerepatrieerd naar Pakistan. Begin 2010 kreeg u het opnieuw aan de stok met broers van N.(...). U werd geslagen met stokken, u kreeg een mes in uw linkerbeen en acht van uw tanden werden gebroken. Op 1 juli 2010 werd u opnieuw aangevallen door de broers van N.(...). U werd verbrand met een gascilinder in het gezicht, aan uw handen en aan uw benen. U verloor door dit voorval tijdelijk uw zicht en verbleef een drietal maanden in het ziekenhuis. Als reactie op deze aanval trok uw vader naar de politie om een klacht in te dienen. De daders werden ongeveer anderhalve maand opgesloten in de gevangenis en kwamen nadien vrij op borgtocht. Nadat ze terug vrij kwamen uit de gevangenis werden u en uw familie opnieuw bedreigd. Uit angst besloot u om eind april 2011 Pakistan opnieuw te verlaten. Met een visum trok u met de bus naar Iran. Van daaruit kwam u via Turkije en Griekenland in Italië terecht. Vanuit Italië nam u het vliegtuig naar Nederland en vanuit Nederland trok u naar België. Het traject van Griekenland naar België legde u af met een vals Grieks paspoort. Op 15 juli 2011 kwam u aan in België en op 17 of 18 juli 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, medische documenten met betrekking tot de brandwonden die u opliep, juridische documenten met betrekking tot de rechtszaak die uw vader indiende tegen uw belagers en een brief van de advocaat.

## B. Motivering

Vooreerst merkt het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) op dat uw asielaanvraag vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag. De redenen waarvoor u volgens uw relaas Pakistan diende te verlaten vallen niet onder één van de vijf gronden zoals beschreven in het Vluchtelingenverdrag. U verklaart dat u Pakistan diende te verlaten omdat u in 2005 bedreigd en geslagen werd omdat u met uw nicht N.(...) wou trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer u gevraagd wordt waarom u problemen had of waarom u bedreigd werd in Pakistan door de broers van N.(...), verklaart u dat ze u bedreigden omdat u met N.(...) wou trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U bevestigt dat u enkel problemen had met haar broers omdat u en N.(...) een relatie hadden en omdat u met haar wilde trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), zonder relatie met N.(...) zou men u gerust laten. Wanneer u gevraagd wordt achter de exacte reden waarom de familie van N.(...) tegen de relatie was, verklaart u dat u het niet goed weet, u denkt dat het was omdat u geen job had en omdat u nog studeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Meteen daarna wordt u gevraagd of de familie van N.(...) enkel problemen had met jullie relatie omdat haar familie rijker was dan u. U bevestigt dit en stelt dat de familie van N.(...) niet wou dat jullie trouwden omdat ze dachten dat N.(...) niet gelukkig zou zijn in een arm gezin (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). De familie van N.(...) kon het niet hebben dat zij zou trouwen met een arme man. Deze problemen zijn vreemd aan het Vluchtelingenverdrag. U wordt niet bedreigd omwille van religieuze redenen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), u wordt niet bedreigd omwille van uw etniciteit of clan (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), u bent een Pakistaans staatsburger die nooit problemen had met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) en u hebt geen politiek profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). De enige reden waarom u volgens uw verklaring bedreigd wordt is het feit dat u met uw nicht wou trouwen en dat u geen geld hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7).

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing zoals omschreven in Artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet. U en uw nicht zijn meerderjarig. Er is geen enkele reden waarom jullie niet konden trouwen indien jullie hadden gewild. Indien de familie van N.(...) u bedreigt om die reden kan u steeds bescherming invoeren bij de Pakistaanse autoriteiten. Eerst verklaart u hierover dat de familie van N.(...) goede contacten heeft met de politie waardoor de politie geen klacht tegen de familie van N.(...) aanvaardde (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Meteen daarna zegt u dat de politie een tweede klacht tegen de familie van N.(...) wel noteerde en dat daaruit een rechtszaak tot stand is gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U legt van deze zaak het First Information Report (groene map, punt 6) en het arrestatiebevel voor (groene map, punt 7). Deze documenten tonen aan dat de politie in Pakistan bereid is om u te beschermen. U verklaart dat uw belagers anderhalve maand

opgesloten zaten in de gevangenis (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat er nog steeds een zaak tegen hen liep toen u Pakistan verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit bewijst dat uw klacht weldegelijk serieus werd genomen door de Pakistaanse autoriteiten en dat de broers van N.(...) u niet zonder gevolg kunnen bedreigen. U verklaart dat ze vrij kwamen op borg (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit wil zeggen dat ze meteen opnieuw opgesloten kunnen worden als ze iets misdoen. Niets houdt u tegen om bescherming in te roepen bij de Pakistaanse autoriteiten indien u opnieuw wordt lastig gevallen. Het is bovendien merkwaardig dat u zo weinig kennis hebt over de rechtszaak die tegen uw belagers loopt en dat u geen contact meer hebt met uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verliet Pakistan omdat u bedreigd werd, maar u toont geen interesse in de rechtszaak die er kan voor zorgen dat uw belagers voor lange tijd opgesloten worden in de gevangenis. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt antwoordt u dat u denkt dat mensen niet gestraft worden in Pakistan omdat rechtszaken steeds opnieuw worden uitgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is geen excuus om u niet te informeren over de rechtszaak tegen de personen die ervoor zorgden dat u Pakistan moest ontvluchten. Het feit dat u zich niet informeert over deze rechtszaak wijst erop dat u geen interesse toont in de beschermingskanalen die voor u beschikbaar zijn in Pakistan. Dit ondermijnt uw vrees.

U hebt bovendien een intern vluchtalternatief in Pakistan. Indien u lastig gevallen en bedreigd wordt in Pakistan kan u steeds elders in Pakistan gaan wonen. Volgens uw verklaring hebt u veel familie elders in de Punjab provincie (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaart dat uw vader en uw broer naar een andere stad trokken omdat ze lastig werden gevallen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Er is geen enkele reden waarom u dat niet zou kunnen doen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat u dit niet kan doen omdat de familie van N.(...) banden heeft met de politie. Via die banden met de politie zouden ze u dan vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en p. 12). Dit argument houdt weinig steek gezien de politie ervoor gezorgd heeft dat de twee broers van N.(...) in de gevangenis terecht kwamen na uw klacht. Dit wijst erop dat de familie van N.(...) helemaal niet zo een goede contacten met de politie heeft als u verklaart. Bovendien is volgens de informatie van het CGVS de algemene situatie in de Punjab veilig (blauwe map, punt 1).

Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. U legt uw identiteitskaart voor (groene map, punt 1), maar uw identiteit wordt niet in twijfel getrokken. De documenten van de rechtszaak tegen uw belagers (groene map, punt 6 en 7) tonen aan dat er weldegelijk bescherming voor handen is in Pakistan. De brief van uw advocaat (groene map, punt 8) heeft een gesolliciteerd karakter. De brief is zo opgesteld alsof uw advocaat u wilt informeren dat er een zaak loopt tegen uw belagers. Deze brief is pas recent opgesteld (14 januari 2012) terwijl u al eerder op de hoogte was van die rechtszaak. Dit versterkt het vermoeden dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft. Twee van de medische documenten die u voorlegt (groene map, punt 3-4) tonen enkel aan dat u verwondingen hebt opgelopen en dat u een bepaalde periode in het ziekenhuis verbleef in Pakistan. Het andere medische document (groene map, punt 2) heeft een gesolliciteerd karakter. In dit document wordt beschreven dat u werd aangevallen door uw rivalen. Een dokter kan op basis van opgelopen verwondingen niet vaststellen in welke context dat een bepaalde blessure tot stand kwam. Hij zal maximum kunnen vaststellen ten gevolge van welk materiaal iemand gewond raakte, maar het is onmogelijk dat een dokter weet door wie en in welke context een verwonding tot stand kwam. Dit kan een dokter enkel weten op basis van de verklaringen van het slachtoffer. Het is merkwaardig dat een dokter de context en de daders vermeldt in zijn medische diagnose. Dit wijst erop dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29

juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van het artikel 1, A van de Conventie van Genève en van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert een onderdeel van de bestreden beslissing en licht dienaangaande toe dat hij duidelijk heeft ingeroepen dat hij de eerwraak van de familie van N. (...) vreest. Hij stelt dat hij als slachtoffer van eerwraak behoort tot een sociale groep die vervolging vreest en die geen afdoende bescherming geniet van de nationale autoriteiten. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting weer aangaande het behoren tot een sociale groep en de definitie van vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal de artikelen 1 A van de Conventie Genève en het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet omwille van de miskenning van de door verzoeker ingeroepen grond bestaande in het behoren tot een sociale groep als slachtoffer van eerwraak. Hij verwijst vervolgens naar de stukken 3 en 4. Hij licht toe dat de deze objectieve, publieke bron bevestigt dat het probleem dat verzoeker ingeroepen heeft een reëel probleem is in Pakistan. Hij stelt dat hij fysiek en met attesten heeft aangetoond hoe hij een slachtoffer werd van zware verminking.

Verzoeker stelt dat hij heeft aangetoond dat hij bescherming heeft gezocht bij de Pakistaanse autoriteiten, maar dat de daders vrijgelaten werden. Verder stelt hij dat de door hem beschreven feiten en de door hem voorgelegde documenten, *in concreto* overeenstemmen met wat door Amnesty International in algemene bewoordingen wordt beschreven over de houding van de Pakistaanse autoriteiten tegenover eerwraak. De ingeroepen feiten zijn ernstig, aldus verzoeker.

Om bovenstaande redenen voert verzoeker aan dat er sprake is van een schending van de voormelde aangevoerde bepalingen. Om bovenstaande redenen vraagt verzoeker om in hoofddorde te willen beslissen dat hem de status van vluchteling moet toegekend worden, in ondergeschikte orde zijn dossier terug te sturen aan de commissaris-generaal teneinde zijn asielaanvraag te onderzoeken op de grond "het behoren tot een sociale groep".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker citeert wederom naar de motivering van de bestreden beslissing en er op wijst dat de bestreden beslissing blijkt geeft van miskenning van concrete feiten uit het dossier en algemeen bekende feiten over Pakistan.

Verzoeker argumenteert dat waar de commissaris-generaal in de motivering van de bestreden beslissing stelt dat er geen enkele reden is waarom hij en zijn nicht niet konden trouwen indien zij hadden gewild, de commissaris-generaal de problemen rond eerwraak duidelijk minimaliseert. Dergelijke redenering is volgens verzoeker manifest onredelijk.

Ook het motief van de commissaris-generaal waarin wordt gesteld dat verzoeker bescherming moet inroepen van de Pakistaanse autoriteiten is volgens verzoeker manifest onredelijk in het licht van de bestaande situatie in Pakistan. Amnesty International zou dienaangaande stellen dat in de meeste landen de justitie het eermotief niet langer aanneemt als reden om moordenaars vrij te spreken, maar dat in Pakistan de meeste daders toch vrijuit gaan.

Verzoeker herhaalt vervolgens opnieuw zijn asielrelaas en verwijst naar de stukken die hij heeft neergelegd. Hij stelt dienaangaande dat ook al hebben twee bewijzen een gesolliciteerd karakter dit niet impliceert dat ze niet met de waarheid overeenstemmen. Het gegeven dat verzoeker in België zijn zaak niet kan opvolgen is volgens verzoeker niet ongeloofwaardig. De ingeroepen feiten stemmen volgens verzoeker overeen met wat Amnesty International hierover schrijft. En hij merkt ten slotte op dat er hem geen tegenstrijdige verklaringen worden ten laste gelegd.

Verzoeker besluit dan ook dat rekening houdend met de concrete elementen uit het dossier en de algemene informatie vanwege publiekelijke bronnen er moet vastgesteld worden dat het onderzoek van zijn asielaanvraag zeer oppervlakkig en onzorgvuldig is gebeurd. Gelet op dit gebrek aan enig

onderzoek in het licht van de ingeroepen grond, met name vrees voor eerwraak, kan de bestreden beslissing volgens verzoeker niet ernstig voorhouden dat er een intern vluchtalternatief voorhanden is.

Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de opgesomde artikelen en rechtsbeginselen geschonden zijn en hij vraagt verzoeker om bovenstaande redenen in hoofddorde te willen beslissen dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend en in ondergeschikte orde zijn dossier terug te willen sturen aan de commissaris-generaal teneinde zijn asielaanvraag te onderzoeken op grond van vrees voor eerwraak.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van de beide middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Urdu machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor.

Ter zitting stelt de verwerende partij dat zij de door verzoeker aangehaalde feiten aannemelijk acht, maar van mening is dat deze feiten niet binnen de toepassing van de vluchtelingenconventie vallen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal het feit dat verzoeker reeds het voorwerp was van vervolging in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet betrokken heeft in zijn beslissing. Dit is ook het geval voor de door verzoeker aangehaalde problematiek van eerwraak, die niet in de bestreden beslissing vermeld wordt en waar geen onderzoek naar verricht werd, terwijl uit de door verzoeker neergelegde landendocumentatie blijkt dat dit een reële en ernstige problematiek is in Pakistan. Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, maar *in casu* heeft de commissaris-generaal dit wat de eerwraak in Pakistan betreft nagelaten. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de bovenvermelde bepaling, die bij artikel 24 van het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 artikel 4,3 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming omzette in het Belgisch recht.

2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.6. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker voert aan dat hij de eerwraak van de familie van zijn vriendin vreest en dat hij tot een sociale groep behoort die vervolging vreest en geen afdoende bescherming geniet van de nationale autoriteiten. Hij verwijst naar stukken 3 en 4 in bijlage van het verzoekschrift.

Ter zitting stelt de verwerende partij dat zij de door verzoeker aangehaalde feiten aannemelijk acht

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verweerder stelt in zijn nota dat zelfs indien er geloof wordt gehecht aan het relaas van verzoeker deze aangehaalde feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en hoe dan ook buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève en dat verzoeker nooit eerder het woord "eerwraak" gebruikt heeft en dat deze term evenmin voorkomt in de door verzoeker bijgebrachte documenten.

De Raad stelt vast dat dit niet overeenstemt met het administratief dossier. De stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift vermelden uitdrukkelijk het begrip "eerwraak" en stellen dat ook mannen hiervan het slachtoffer kunnen zijn in Pakistan. Volgens stuk 3 is soms niet de dood, maar vermindering het doel van de aanslag. Tijdens zijn gehoor heeft verzoeker eveneens uitdrukkelijk eerwraak vermeld. Hij stelt dat ze hem zouden vermoorden uit eer en trots (gehoor, p. 5). In antwoord op de vraag waarom de broers hem nog zouden lastig vallen als zij geen relatie meer hebben antwoordt verzoeker: "*In Pakistan is er een systeem waarin mensen vermoord worden omwille van trots. Als ze mij vermoorden dan zou hun trots hersteld zijn.*" (gehoor, p. 7). Het bestaan van eerwraak in Pakistan wordt door de weliswaar summiere documentatie neergelegd door verzoeker bevestigd. Het is ook geen marginaal verschijnsel vermits in stuk 4 sprake is van 1000 misdrijven uit eerwraak per jaar.

Artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet bepaalt: "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- *Leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- *De groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.*"

Stuk 3 definieert eerwraak en stelt dat in veel landen en gemeenschappen, onder meer in Pakistan, het gebruik bestaat dat schendingen van de eer gewroken worden.

Door te willen huwen met een vrouw zonder de toestemming van haar familie heeft verzoeker de eer van haar familie geschonden en was hij het slachtoffer van eerwraak. Dit wordt door verweerder niet betwist.

Verzoeker is lid van een groep waarvan de leden een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, daar hij de eer van de familie van zijn vriendin geschonden heeft door te willen huwen zonder de toestemming van haar familie en aldus maatschappelijke normen die in zijn gemeenschap gelden geschonden heeft. Door deze schending van deze maatschappelijke norm heeft

de groep een eigen identiteit omdat zij in haar directe omgeving, namelijk de gemeenschap waarvan zij deel uit maakt, als afwijkend wordt beschouwd.

De Raad meent dan ook dat slachtoffers van eerwraak in Pakistan onder de toepassing van de vluchtelingenconventie kunnen vallen.

2.7. Met betrekking tot asielzoekers die reeds het voorwerp van vervolging waren in hun land van herkomst stelt artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

Deze bepaling werd in de Memorie van Toelichting als volgt toegelicht: *“De bepaling in artikel 4, § 4, van de Europese richtlijn 2004/83/EG wordt in de wet uitdrukkelijk opgenomen want deze bepaling houdt in feite een omkering van de bewijslast in. Dit betekent dat in dat geval de asielinstantie, in voorkomend geval, moet aantonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit tot de toekenning van bescherming, rekening houdend met de subjectieve vrees, bij vaststelling van zeer ernstige trauma's. Van zodra vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, kan worden aangenomen dat de persoon terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. En dit zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten verdwenen (of gewijzigd) zijn. Deze situatie kan worden beschouwd als een bijzondere omstandigheid die de toekenning van asiel op zich verrechtvaardigt (Gedr. St. Kamer 52 2423/001, zitting 2009/2010, p. 13 en 14).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen reeds in 2005 zijn land van herkomst gevlucht was uit vrees voor vervolging wegens eerwraak en na zijn gedwongen terugkeer het voorwerp van vervolging was.

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde vervolging uiterst ernstig is, namelijk het feit dat hij in 2005 bedreigd en geslagen werd, begin 2010 geslagen werd met stokken, een mes in zijn linkerbeen kreeg en acht van zijn tanden gebroken werden en hij op 1 juli 2010 opnieuw aangevallen werd door de broers van N(...) waarbij hij werd verbrand met een gascilinder in het gezicht, aan zijn handen en aan zijn benen. Hij verloor door dit voorval tijdelijk zijn zicht en verbleef een drietal maanden in het ziekenhuis. In het neergelegde geneeskundig getuigschrift van de Belgische dokter Z.(...) van 25 januari 2012 is sprake van verbranding van bijna de hele oppervlakte van het lichaam, gebroken tanden en een ernstige en blijvende verwonding van de handen.

De Raad meent dat vast staat dat de betrokkene een bijzonder sterke subjectieve vrees koestert ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, en dat kan worden aangenomen dat hij terecht blijft weigeren om beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst zoals vermeld in de bovenvermelde interpretatie van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

De in de bestreden beslissing vermelde bescherming door de Pakistaanse overheden en de eventuele mogelijkheid van een binnenlands vluchtalternatief zijn *in casu* hiervan geen weerlegging.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,  
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS